

Νικόδημος ο Αγιορείτης, Άγιος: Προοίμιο στη Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

nikodimos

Image not found or type unknown

Ο Θεός, η μακαρία φύση, η υπερτέλεια τελειότητα, όλων των καλών και όλων των ωραίων η Ποιητική Αρχή, η πάνω από το καλό και πάνω από το ωραίο, έχοντας προορίσει από πάντοτε κατά την θεαρχική Του ιδέα να κάνει τον άνθρωπο Θεό και έχοντας θέσει γι' αυτόν από την αρχή μέσα στο νου Του πριν από κάθε τι άλλο αυτόν τον σκοπό, τον δημιούργησε όταν Εκείνος έκρινε καλό. Και αφού έλαβε το σώμα από την ύλη και του έβαλε από τον εαυτό Του ψυχή, φτιάχνει σαν ένα κόσμο, μεγάλο στο πλήθος των δυνάμεων και στην υπεροχή μέσα στο μικρό σώμα, να βλέπει εποπτικά την αισθητή κτίση και να διδάσκεται τη νοητή, κατά τον πολύ στην θεολογική γνώση Γρηγόριο. Τι άλλο βέβαια παρά πραγματικό άγαλμα και θεόφτιαχτη εικόνα γεμάτη με όλες τις χάρες; Κι έπειτα αφού του έδωσε και το νόμο της εντολής - σαν μια δοκιμασία του αυτεξουσίου του - αποφάσισε ότι έπρεπε στο εξής να υποχωρήσει σ' αυτόν. και, λέει ο Σειράχ, τον άφησε στην διάθεση της κρίσεώς του(Σ. Σειράχ 15,14) να εκλέγει κατά την γνώμη του ό,τι του παρουσιαζόταν.

Έπαθλο για την τήρηση της εντολής θα έπαιρνε την πραγματική χάρη της θεώσεως, θα γινόταν Θεός και θα καταφωτιζόταν στους αιώνες με το αληθινό φως. Αλλά, ω πονηρή ραδιουργία του φθόνου! Ο αρχικός εισηγητής της κακίας δε βάσταξε να τα δει αυτά πραγματοποιημένα. Γέμισε φθόνο κατά του Πλάστη και του πλάσματος, όπως λέει ο ιερός Μάξιμος. Του ενός, για να μη γίνει καταφάνερη στην πράξη η πανύμνητη δύναμη της Αγαθότητας να θεοποιεί τον άνθρωπο. του άλλου, για να μην παρουσιαστεί μέτοχος αυτής της υπερφυσικής δόξας κατά την θέωση. Αφού με τους δόλους του ο δολερός καταεξαπάτησε τον δόλιο άνθρωπο, τον έκανε με τις καλοπροαίρετες τάχα συμβουλές του να παραβεί την εντολή που θα τον έκανε Θεό. Κι αφού τον απομάκρυνε από τη θεία δόξα, φανταζόταν ο αντάρτης πως ήταν κανένας Ολυμπιονίκης, επειδή μπόρεσε να διακόψει την εκπλήρωση της προαιώνιας βουλής του Θεού.

Αλλά, για να μιλήσω κατά τις θείες εξαγγελίες, το σχέδιο του Θεού για την θέωση της ανθρώπινης φύσεως παραμένει στον αιώνα και οι βαθείς λογισμοί Του σε όλες τις γενεές που θα έρθουν(Ψαλμ. 32,11). οι λόγοι δηλαδή της πρόνοιας και της κρίσεως που αποβλέπουν σ' αυτό το σκοπό, προχωρούν αμετάβλητοι και κατά τον

παρόντα αιώνα και κατά το μελλοντικό, κατά την ανάπτυξη του ιερού Μαξίμου. Γι' αυτό ευδόκησε στις έσχατες ημέρες ο ίδιος ο θεαρχικότατος Λόγος του Πατέρα από ευσπλαχνία να αθετήσει τα θελήματα των αρχόντων του σκότους, και να φέρει εις πέρας και να πραγματοποιήσει την αρχαία και αληθινή βουλή που είχε κάνει. Με την ευαρέσκεια λοιπόν του Πατέρα και τη συνεργία του Αγίου Πνεύματος σαρκώθηκε, προσέλαβε όλη την δική μας φύση κι αφού την θέωσε, μας έδωσε έπειτα και τις σωτήριες και θεοποιητικές εντολές Του. Με το βάπτισμα εγκατέσπειρε μέσα στις καρδιές μας σαν θεϊκό σπόρο την τέλεια χάρη του Παναγίου Πνεύματός Του και μας έδωσε, κατά τον θείο Ευαγγελιστή, εξουσία, ώστε και τις ζωοποιούς Του εντολές σύμφωνα με τις αλλαγές της πνευματικής μας ηλικίας να εφαρμόζουμε και με την εκτέλεσή τους να διατηρήσουμε άσβηστη μέσα μας την χάρη. Τέλος, να δώσουμε καρπούς, να μας κάνει τέκνα Θεού(Ιω. 1,12) και Θεούς και να καταντήσουμε σε άνδρα τέλειο, στην πνευματική ηλικία για την πληρότητα των δωρεών του Χριστού(Εφ. 4,13). Τούτο ήταν, συγκεφαλαιώνοντας, η κατάληξη και το συμπέρασμα της όλης οικονομίας για μας του Λόγου.

Αλοίμονο! Είναι χρήσιμο εδώ να στενάξουμε πικρά, κατά το θείο Χρυσόστομο. Τόση χάρη απολάυσουμε και τόση ευγένεια αξιωθήκαμε, ώστε η ψυχή μας καθαρμένη από το Πνεύμα κατά το Βάπτισμα να λάμπει περισσότερο από τον ήλιο, κι αφού οι ανόητοι δεχτήκαμε αυτή τη θεϊκότατη λαμπρότητα, τόσο από την άγνοια και, περισσότερο, σκοτισμένοι από τη ζάλη των βιοτικών φροντίδων, παραχώσαμε σε τέτοιο βαθμό τη χάρη κάτω από τα πάθη, ώστε κινδυνεύει να σβήσει τελείως μέσα μας το Πνεύμα του Θεού. Και θα πάθουμε σχεδόν ό,τι και αυτοί που αποκρίθηκαν στον Παύλο και του είπαν: «Αλλά ούτε αν υπάρχει Πνεύμα Άγιο ακούσαμε»(Πραξ. 19,2), για να συμβεί σ' εμάς στ' αλήθεια όπως ήταν στην αρχή, κατά τον προφήτη(Ησ. 63,16), όταν δε μας κυβερνούσε η χάρη. Αλοίμονο στην αδυναμία μας. μακάρι να εξαφανιζόταν η κακία και ο πέραν από το πρόπον αγώνας μας για τα αισθητά. Και το άξιο απορίας είναι τούτο. αν ακούσαμε να ενεργεί η χάρη σε άλλους, τους φθονούμε και τους διαβάλλουμε και ούτε που πιστεύουμε αν υπάρχει καν η χάρη στον αιώνα αυτόν. Και έπειτα; Το Πνεύμα φωτίζει τους σοφούς στα θεία Πατέρες και ως προς την αδιάκοπη νήψη και την προσοχή σε όλα και τη φυλακή του νου και τους αποκαλύπτει τρόπο για να ξαναβρούν την χάρη, τρόπο αληθινά θαυμαστό και επιστημονικότατο. Αυτός ήταν η αδιάκοπη προσευχή στον Κύριό μας Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού. Όχι απλώς με το νου μόνο και τα χείλη (τούτο είναι προφανές σε όλους ανεξαιρέτως όσοι διάλεξαν την ευσέβεια και εύκολο στον πρώτο από αυτούς) αλλά στρέφοντας ολόκληρο το νου στον μέσα άνθρωπο, που είναι και το θαυμαστό. Έτσι μέσα τους, στα ίδια τα βάθη της καρδιάς επικαλούνται το πανάγιο όνομα του Κυρίου, ζητούν μ' επιμονή το έλεός Του, προσέχουν αποκλειστικά και μόνο στα λόγια της προσευχής, τίποτε άλλο δε

δέχονται ούτε από μέσα ούτε από έξω και διατηρούν τη διάνοιά τους ολότελα ασχημάτιστη και καθαρή. Της εργασίας αυτής τις αφετηρίες και – θα έλεγε κανείς – και την ύλη, τα πήραν από την ίδια την διδασκαλία του Κυρίου. Κάπου μας λέει: «Η βασιλεία του Θεού βρίσκεται μέσα σας»(Λουκ. 17,21). κι αλλού: «Υποκριτή, καθάρισε πρώτα το εσωτερικό του ποτηριού και της πιατέλας, και τότε θα είναι καθαρό και το εξωτερικό τους»(Ματθ. 23, 26). Αυτά δεν λέγονται για το αισθητό μέρος του ανθρώπου, αλλά αναφέρονται στον μέσα μας άνθρωπο. Και ο Απ. Παύλος γράφει στους Εφεσίους έτσι: «Για τούτο λυγίζω τα γόνατά μου εμπρός στον Πατέρα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. να δώσει να κραταιωθείτε με το Πνεύμα Του στον μέσα άνθρωπο, για να κατοικήσει ο Χριστός με το Πνεύμα Του μέσα στην καρδιά σας»(Εφ. 3, 14-17). Τι θα μπορούσε να γίνει σαφέστερο από τη μαρτυρία αυτή; Σε άλλο σημείο λέει: «Τραγουδώντας και ψάλλοντας στον Κύριο μέσα στην καρδιά σας»(Εφ. 5, 19). Ακούς; Μέσα στην καρδιά λέει. Αλλά τούτο το επιβεβαιώνει και ο κορυφαίος Πέτρος, λέγοντας: «Ωσου να φέξει η μέρα και ο αυγερινός ανατείλει στις καρδιές σας»(Β΄ Πετρ. 1, 19). Ότι τούτο είναι απαραίτητο για κάθε ευσεβή, το διδάσκει το Πνεύμα το Άγιο και σε μύριες όσες άλλες σελίδες της Νέας Διαθήκης. Αυτό μπορούν να το διαπιστώσουν όσοι σκύβουν σ' αυτές προσεκτικά.

Από αυτήν την πνευματική και επιστημονική εργασία, συνοδευμένη και με την εφικτή εκτέλεση των εντολών και των λοιπών ηθικών αρετών, εξαιτίας της θέρμης που δημιουργείται στην καρδιά και της πνευματικής ενέργειας από την επίκληση του παναγίου Ονόματος, τα πάθη καταναλίσκονται. γιατί ο Θεός μας είναι φωτιά και μάλιστα φωτιά που κατατρώει την κακία(Δευτ. 4, 24). Στη συνέχεια ο νους και η καρδιά λίγο – λίγο καθαίρονται κι ενώνονται μεταξύ τους. κι όταν καθαρθούν κι ενωθούν το ένα με το άλλο, από τότε κατορθώνονται ευκολότερα οι σωστικές εντολές, από τότε ξαναανατέλλουν στην ψυχή οι καρποί του Πνεύματος και επιδαψιλεύεται στον άνθρωπο όλο το πλήθος των αγαθών. Και για να πω με συντομία, από εδώ είναι δυνατό να επανέλθουμε στην τέλεια χάρη του Πνεύματος που μας δωρήθηκε από την αρχή κατά το Βάπτισμα, και που υπάρχει βέβαια μέσα μας, αλλά τα πάθη την έχουν καταχώσει, όπως η στάχτη τη σπίθα. θα ξαναλάμψει σκορπώντας τις λάμπεις της ως πέρα, θα τη θεαστούμε, θα φωτιστούμε στο νου και στη συνέχεια θα τελειοποιηθούμε και θα θεωθούμε με κατάλληλο τρόπο.

Οι περισσότεροι τώρα Πατέρες αναφέρουν σποραδικά στα συγγράμματά τους την εργασία αυτή, με την ιδέα ότι απευθύνονται σε ανθρώπους που γνωρίζουν το πράγμα. Μερικοί όμως, επειδή κατάλαβαν ίσως την άγνοια και μαζί και την αδιαφορία της γενεάς μας σχετικά με αυτή την σωτηριώδη μελέτη, αφού ερμήνευσαν λεπτομερώς την πρακτική της εφαρμογή με κάποιες φυσικές

μεθόδους, την παράδωσαν πρόθυμα σ' εμάς τα παιδιά τους. Την επαίνεσαν με πάμπολλους χαρακτηρισμούς, την είπαν αρχή κάθε θεοφιλούς εργασίας, σωρεία των αγαθών, ολοκάθαρο γνώρισμα μετάνοιας, νοερή πράξη που αποτελεί στεφάνωμα της αληθινής θεωρίας. και μας προτρέπουν όλους στο χρησιμότερο αυτό έργο. Αλλά τώρα θρηνώ, και το πάθος διακόπτει το λόγο μου. Όλα τα βιβλία που φιλοσοφούν για την αληθινά καθαρτική και φωτιστική και τελειοποιητική - για να πω τους λόγους του Αρεοπαγίτη- εργασία, αλλά και όσα άλλα ονομάζονται από τους πολλούς Νηπτικά, επειδή μιλούν για την προσοχή και την νήψη, όλα μαζί αυτά που είναι σαν κάποια απαραίτητα μέσα και όργανα που συντελούν στην ίδια υπόθεση κι έχουν ένα σκοπό, να κάνουν δηλαδή Θεό τον άνθρωπο, όλα αυτά έχουν σχεδόν χαθεί εξαιτίας της από χρόνια παλιάς συγγραφής τους, της σπανιότητας, αλλά - γιατί όχι; - κι επειδή δεν έχουν ποτέ εκδοθεί με τον τύπο. Αν έχουν απομείνει κάπου μερικά, κι αυτά είναι σκοροφαγωμένα κι ολότελα κατεστραμμένα και ίδια σαν να μην έχουν υπάρξει ποτέ. Θα προσθέσω και τούτο. επειδή και οι περισσότεροι από τους δικούς μας δείχνουν αμέλεια και τυρβάζονται για τα πολλά, εννοώ τις σωματικές και πρακτικές αρετές, ή, για να πω το πιο αληθινό, μόνο για τα εργαλεία των αρετών, και ξοδεύουν σ' αυτά τη ζωή τους, ενώ για το ένα, τη φυλακή δηλαδή του νου και την καθαρή προσευχή, δεν ξέρω πως, αδιαφορούν χωρίς καμιά γνώση. Και κινδυνεύει αυτή η σύντομη και γλυκύτατη εργασία να χαθεί ολότελα, και από αυτό να θαμπώσει και να σβήσει η χάρη και μαζί μ' αυτή να διαφύγει και η ένωσή μας με τον Θεό και η θέωσή μας. Και έχομε πει πως αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού που είχε βάλει σ' ενέργεια από την αρχή με όλη τη θέλησή Του. Αυτό είναι η τελική κατάληξη όπου αφορούν και η δημιουργία του κόσμου και η σχετική μ' εμάς οικονομία του Λόγου του Θεού για τη σωτηρία και τη ζωή μας στην αιωνιότητα και γενικά όλα όσα έχουν γίνει με θεϊκό τρόπο μέσα στην Παλαιά και την Καινή Διαθήκη.

Όπου πρωτύτερα πολλοί, και κοσμικοί και βασιλιάδες και από όσους ζούσαν μέσα σε ανάκτορα και κάθε μέρα ταλαιπωρούνταν με μύριες ασχολίες και φροντίδες βιοτικές, είχαν ένα και κύριο έργο την αδιάλειπτη μέσα στην καρδιά προσευχή – και συναντούμε πολλούς μέσα στις διηγήσεις-, τώρα από αμέλεια και άγνοια, όχι μόνο ανάμεσα σε όσους ζούνε στον κόσμο αλλά και στους ίδιους τους μοναχούς που μονάζουν στην ησυχία, το πράγμα έγινε σπανιότατο, προς μεγάλη ζημία, και εξαιρετικά δυσεύρετο. Κι επειδή στερούνται αυτό το όπλο, μολονότι αγωνίζονται κατά το δυνατό καθέννας τον αγώνα του και υπομένει τους κόπους για την αρετή, δεν κάνουν κανένα καρπό, επειδή είναι αδύνατο να καρποφορήσει κανένας χωρίς την αδιάλειπτη θύμηση του Κυρίου και την απότοκό της καθαρότητα της καρδιάς και του νου από κάθε πονηρή σκέψη. «Χωρίς εμένα, λέει, δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε», και αλλού: «Όποιος μένει σ' εμένα, αυτός κάνει πολύ καρπό»(Ιω. 15, 5).

Από αυτό το γεγονός συμπεραίνω ότι δεν υπάρχει άλλη αιτία που τόσο πολύ έλειψαν όσοι διαπρέπουν στην αγιότητα και ζούνε και μετά το θάνατό τους, και τόσο πολύ λιγόστεψαν όσοι μπορούν να σωθούν στον καιρό μας, παρά αυτή μονάχα. ότι δηλαδή παραμελήσαμε αυτό το έργο που ανυψώνει στη θέωση. και χωρίς τη θέωση του νου, είπε κάποιος, όχι ν' αγιαστεί, αλλά ούτε να σωθεί ο άνθρωπος δεν είναι ενδεχόμενο. Αυτό και στο άκουσμά του μόνο είναι φρικτότατο, γιατί ο αγιασμός και η σωτηρία είναι το ένα και το αυτό κατά την εξήγηση που δίνουν οι σοφοί. Αλλά και κάτι ακόμα που είναι και το κυριότερο, ότι έχουμε έλλειψη από τα βιβλία που καθοδηγούν σ' αυτό. Χωρίς όμως αυτά είναι των αδυνάτων να επιτύχομε τον σκοπό μας.

Να, όμως, ο σε όλα καλός καγαθός, ο πραγματικά φίλος του Χριστού κύριος Ιωάννης Μαυρογορδάτος. σε κανένα απολύτως δεν παραχωρεί τα πρωτεία, όσα αναφέρονται στην ελευθεριότητα, στη φιλοπτωχία, στη φιλοξενία και στην υπόλοιπη χορεία των αρετών. Πυρπολείται πάντοτε από τον ένθεο ζήλο να ωφελήσει το κοινό.

Αυτός λοιπόν, αυτός εμπνευσμένος από τη χάρη του Χριστού, που θέλει να σωθούν και να θεωθούν όλοι οι άνθρωποι, μεταβάλλει το θρήνο μας σε χαρά βγάζοντάς μας από το αδιέξοδο. Εκθέτει μπροστά στο κοινό το μέσο της θεώσεως με όλη του την ψυχή και, για να πω έτσι, βοηθά με χέρια και πόδια και συνεργεί με κάθε τρόπο, στο σημείο τούτο, στο προαιώνιο – όπως ειπώθηκε – σχέδιο του Θεού. Αυτό είναι δόξα και μεγαλείο. Ιδού, αυτά που ουδέποτε είχαν εκδοθεί στα προηγούμενα χρόνια. Ιδού, αυτά που κοίτονταν στη γωνιά, εν κρυπτώ και παραβύστω, περιφρονημένα και σκοροφαγωμένα, παραριγμένα και σκορπισμένα εδώ κι εκεί. Ιδού, αυτά που μας χειραγωγούν συστηματικά στην καθαρότητα της καρδιάς, στη

νήψη του νου, στην ανάκληση της μέσα μας χάρης, και πρόσθεσε, και της θεώσεως, αφού τα συγκέντρωσε όλα μαζί χωρίς να λογαριάσει καθόλου τη δαπάνη, τα παραδίνει στο μεγάλο και περίλαμπρο φως της τυπογραφίας. (Έπρεπε, ναι, αυτά που μιλούν για το θείο φωτισμό, να αξιωθούν κι αυτά το φως του τύπου). Μ' αυτή την απόφαση απαλλάσσει από τους κόπους της αντιγραφής αυτούς που γνωρίζουν και διεγείρει συνάμα και όσους δεν γνωρίζουν στον έρωτα να τα αποκτήσουν και ακόμα να τα εφαρμόσουν στην πράξη. Έχεις λοιπόν στο εξής, φίλτατέ μου αναγνώστη, δια μέσου του σε όλα άριστου κυρίου Ιωάννη άκοπα και με λίγα χρήματα αυτό εδώ το πνευματικό βιβλίο. Βιβλίο που είναι το ταμείο της νήψεως, το φυλαχτό του νου, το μυστικό σχολείο της νοεράς προσευχής. Βιβλίο που είναι η εξαιρετη υποτύπωση της πρακτικής αρετής και η αλάθητη οδηγία της θεωρίας, ο παράδεισος των Πατέρων, η χρυσή σειρά των αρετών. Βιβλίο που είναι η πυκνή διδασκαλία του Ιησού, η σάλπιγγα που ανακαλεί τη χάρη, και με δύο λόγια, αυτό το ίδιο το όργανο της θεώσεως, το πάνω από όλα μυριοπόθητο πράγμα, που χρόνια το μελετούσαμε και δεν το βρίσκαμε. Γι' αυτό και θα ήταν για σένα χρέος αναπόφευκτο και οφειλή σύμφωνη με κάθε απαίτηση του δικαίου να ικετεύεις το Θεό με μακρές προσευχές για χάρη του ευεργέτη και των συνεργών, για να επιτύχουν κι αυτοί σε ίσο βαθμό τη θέωση, και επειδή κοπίασαν γι' αυτό, πρώτοι ν' απολαύσουν και τους καρπούς.

Αλλά τώρα που έχομε φτάσει σ' αυτό το σημείο του λόγου, θα παρατηρήσει ίσως κάποιος, λέγοντας ότι δεν είναι θεμιτό να κοινοποιούμε στις ακοές των πολλών μερικά μυστικά του βιβλίου, επειδή θα ήταν παράξενα γι' αυτές. γιατί, λέει, παραμονεύει και κάποιος κίνδυνος απ' αυτά. Του απαντούμε με λίγα λόγια: ούτε εμείς, αγαπητέ φίλε, δεν αναλάβαμε αυτό το εγχείρημα ακολουθώντας δικές μας σκέψεις, αλλά περισσότερο το παράδειγμα άλλων. Από το ένα μέρος, της Ιερής Γραφής που δίνει εντολή σ' όλους απεριόριστα τους ευσεβείς να προσεύχονται χωρίς διάλλειμα και να έχουν μπροστά τους τον Κύριο(Α΄ Θεσ. 5,17. Ψαλμ. 5,18). ενώ είναι κατά τον Μέγα Βασίλειο ασέβεια να λέμε ότι περιέχεται κάτι απαγορευμένο ή αδύνατο στα παραγγέλματα του Πνεύματος. από το άλλο μέρος της γραπτής παραδόσεως των Πατέρων. Ο Γρηγόριος π.χ. ο Θεολόγος δίνει σ' όλο το λαό που ποιμαίνει την υποθήκη μάλλον να μνημονεύουν το Θεό παρά να αναπνέουν. Κι ο θείος Χρυσόστομος γράφει τρεις ολόκληρους λόγους για την αδιάλειπτη και νοερή προσευχή και σε άπειρα σημεία των λοιπών λόγων του προτρέπει όλους μαζί στη συνεχή προσευχή. Και ακόμη, ο θαυμάσιος εκείνος Γρηγόριος ο Σιναΐτης γυρίζοντας σε διάφορες πόλεις, δίδασκε την ίδια σωτήρια εργασία. Αλλά κι αυτός ο Θεός στέλνοντας τον Άγγελό του με θαύμα από τον ουρανό, επισφράγισε αυτή την αλήθεια, αποστομώνοντας το μοναχό που έφερνε αντιρρήσεις, όπως φαίνεται στο τέλος του βιβλίου αυτού. Αλλά δεν έχω ανάγκη

από λόγους γι' αυτό. Οι ίδιοι οι άνθρωποι του κόσμου κι αυτοί που ζούνε στα ανάκτορα, έχοντας όπως είπαμε αδιάκοπο έργο τη μελέτη αυτή, επικυρώνουν αληθινά το λόγο και είναι ικανοί από τον εαυτό τους ν' αποστομώσουν τους αντίθετους. Αν τώρα μερικοί κάποτε ξέφυγαν λίγο, τι το παράξενο; Αυτό το έπαθαν τις πιο πολλές φορές από οίηση, κατά το Γρηγόριο το Σιναΐτη. Εγώ όμως νομίζω ότι το βασικό και κύριο αίτιο της παρεκκλίσεως αυτής είναι το ότι δεν στοίχησαν ακριβώς σε όλα τα σημεία με τη διδασκαλία των Πατέρων για την εργασία αυτή, και όχι παρά την εργασία αυτή, για όνομα του Θεού. Είναι αγία η εργασία αυτή και δια μέσου αυτής έχομε μεγαλύτερη ανάγκη ν' απαλλαγούμε από όλη την πλάνη, επειδή και η εντολή του Θεού μέσα στο νόμο που οδηγεί στη ζωή, «βρέθηκε, λέει ο Παύλος, να κοστίζει για μερικούς το θάνατο». Τούτο όμως δεν έγινε εξαιτίας της εντολής. Και πως να γίνει, αφού αυτή είναι και αγία και δίκαιη και αληθινή(Ρωμ. 7, 11-12).

Έγινε εξαιτίας της μοχθηρίας εκείνων που την έπραξαν κάτω από την κυριαρχία της αμαρτίας. Τι πρέπει να γίνει γι' αυτό; Να καταδικάσομε τη θεία εντολή για την αμαρτία μερικών; Και να παραμελήσομε και μια τέτοια σωτηριώδη εργασία εξαιτίας της παρεκκλίσεως μερικών; Με κανένα τρόπο. Ούτε τη μια ούτε την άλλη. Αλλά μάλλον έχοντας θάρρος σ' Εκείνον που είπε: «Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια»(Ιω. 14, 6), με κάθε ταπεινοφροσύνη και διάθεση πένθους ας επιχειρήσομε το έργο. Γιατί με όποιον είναι απαλλαγμένος από την οίηση και την ανθρωπαρέσκεια, ακόμα κι αν ολόκληρη η στρατιά των δαιμόνων συγκρουστεί μαζί του, μήτε να τον πλησιάσει δεν θα μπορέσει, σύμφωνα με την διδασκαλία των Πατέρων.

Έτσι είναι αυτά και το βιβλίο αυτό, από όσα είπαμε, είναι φανερό ότι προβάλλει την απεγάδιαστη εργασία από κάθε σημείο, σε κάθε σημείο και με κάθε τρόπο. Θα ήταν λοιπόν εξαιρετικά επίκαιρο να χρησιμοποιήσομε την πρόσκληση εκείνη της Σοφίας(Παροιμ. 9, 1-6) για το δείπνο και να συγκαλέσομε με υψηλόφωνο κήρυγμα στο πνευματικό τραπέζι του βιβλίου αυτού τους πάντες, όσοι δεν μισούν τα θεία δείπνα, ούτε προβάλλουν ως προφάσεις τα χωράφια και τα βόδια και τις γυναίκες κατά τους ευαγγελικούς καλεσμένους(Λουκ. 14, 18-20). Ελάτε λοιπόν, εμπρός ελάτε, φάτε το ψωμί της γνώσεως και της σοφίας και πιείτε το κρασί που ευφραίνει νοητά την καρδιά και απομακρύνει από όλα τα αισθητά και νοητά εξαιτίας της θεώσεως που προκαλεί αυτή η έκσταση και μεθύσετε από μέθη πραγματικά νηφάλια. Ελάτε όλοι όσοι είστε μέτοχοι στην ορθόδοξη κλήση, μαζί λαϊκοί και μοναχοί, όσοι επιδιώκετε να βρείτε τη βασιλεία του Θεού που είναι μέσα σας και το θησαυρό τον κρυμμένο στον αγρό της καρδιάς σας(Λουκ. 17,21. Ματθ. 13,44). Κι αυτός είναι ο γλυκός Ιησούς Χριστός. Έτσι ελεύθεροι από την αιχμαλωσία του κόσμου τούτου και την περιπλάνηση του νου σας και με καθαρμένη από τα πάθη την καρδιά, με την αδιάκοπη φοβερή επίκληση του Κυρίου

μας Ιησού Χριστού και τις άλλες συνεργούς αρετές, που διδάσκει το βιβλίο αυτό, θα ενωθείτε μεταξύ σας κι έτσι ενωμένοι θα ενωθείτε όλοι μαζί με το Θεό, κατά την παράκληση του Κυρίου μας προς τον Πατέρα που έλεγε: «Για να είναι ένα, όπως εμείς είμαστε ένα»(Ιω. 17, 11). Και έτσι ενωμένοι μαζί Του και ολότελα αλλαγμένοι από την κατοχή και την έκσταση που δημιουργεί ο θείος έρωτας, να θεωθείτε πλούσια με αίσθηση νοερή και με ασφαλή πληρότητα γνώσεως και να επανέλθετε προς τον πρώτο σκοπό του Θεού, δοξάζοντας τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, τη μία θεαρχικότατη Θεότητα. Σ' Αυτήν αρμόζει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: stonagona.blogspot.gr